

LÁSZLÓ NOÉMI

Oly szabad

*Gyászruha, fátyol, ing, babakelengye,
fogjátok össze kusza életem!
Ha én nem bírok, bírjátok velem,
ne engedjétek, hogy magát feledje*

*e lélek, s azt gondolja: oly szabad,
mint ág fölött a szárnyra kelt madár,
hogy karja, amit oly bátran kitár,
nem roppan össze majd a súly alatt.*

*Ne engedjétek, hogy szemét lecsukva
csak ösztönei hívó hangját tudja,
még ha mennyország lakozna is abban.*

*Suhogjátok: nem vagyok egyedül.
Még akkor sem, ha szívem legbelül
fényfoltos űr és kőolvasztó katlan.*

Ha szétszakadnék

*Fényfoltos űr és kőolvasztó katlan:
lásd mivé lettél, égbolt, föld-anyá.
Ha szétszakadnék, arról vallana
minden szilánkom: tietek maradtam.*

*Ha szétszakadnék, látnátok: szemem
két sima kő, amelyben tűz lakik,
tüdőm éterben evező ladik,
kéklő bokor sűrű erezetem.*

*Ha szétszakadnék, engednétek-e,
hogy lélek költözzön a törmelékbe?
Lehetne a szilánknak élete?*

*Ha szétszakadnék, tudnám, hogy megérte,
vagy kiderülne: mindez csak mese?
Törünk, hajlunk, ellentmondás a vége.*

Fiókba zárom

*Törünk, hajlunk, ellentmondás a vége.
Miattunk törtem, kedvünkért hajoltam.
E gyönyörűséget hidegen, holtan
nem bírtam leereszteni a mélybe.*

*Nem bírom féken tartani erőm,
hogy kékülésig ne kezed szorítsam,
hogy napjainkat simán gombolyítsam,
s beoszzam szépen kevés levegőm;*

*nem bírom idomítani a vállam
ahhoz, hogy többé nem leszek magam,
hogy felcseperedem, mint annyian,*

*elégedetten majd fiókba zárom
hibáim, s hogy kifogtam a halálon –
s beáll a vég, oly pontos, oly hibátlan.*